

PROLOG

Hans sidste ord, der ved første øjekast knap var en digter værdig, men som med tiden skulle vise sig at forklare alle omstændigheder omkring hans død, lød i al sin enkelhed: *Der er udsigt til regn i aften*. Med sin sædvanlige forjagede, næsten ulæselige skrift havde han nedfældet ordene øverst på første side i sin nyerhvervede notesbog, som lå opslået på hans skrivebord i den lille stue, og efter at have skrevet i den havde han formentlig rejst sig, var gået hen og havde åbnet vinduet, så den kølige forårsluft kunne strømme ind i lejligheden. Klokkeren var lidt over elleve om aftenen, lørdag den 25. marts. Som så mange gange før havde han herefter lænet sig ud ad vinduet og tændt en cigaret.

Det var, mens han stod her, at flere vidner havde set ham. Den ældre herre, der kortvarigt passerede forbi nede på gaden for at forsvinde ned ad Prinsesse Charlottes Gade, den enlige mor i lejligheden overfor på Jagtvej, som netop havde fået sit barn til at falde til ro, og formentlig de to unge kvinder, der ventede på bussen i busskuret på den modsatte side af gaden; de to, aviserne siden omtalte som "tvillingerne", fordi de bar identiske, rødternede jakker. De for deres vedkommende blev set af et forbipasserende pizzabud, der var på vej hjem fra arbejde i retning hen mod Nørrebros Runddel, hvor en pensioneret universitetslektor i samme øjeblik nærmede sig fra den modsatte side. Da buddet passerede den lille smøge ind til baggården, hørte han ophid-

sele stemmer derindefra, men det var ikke noget, han tænkte videre over; i stedet fortsatte han i hastig gang hjemad. Alt dette skete, nogenlunde samtidig med at afdødes underbo påstod at have hørt lyden af den mystiske politibetjent i opgangen; et forhold, ingen siden har kunnet redegøre for.

Efter at have røget sin cigaret smed han den fra sig, den faldt ned på gaden, og øjeblikket efter kravlede han op i vindueskar- men og lod sig falde gennem luften fra tredje sal, netop som universitetslektoren kiggede op og mødte det forfærdelige syn. Sekundet efter knustes hans kranie mod det hårde for- tovtov. Den enlige mor havde netop kigget væk for at se til sit barn, og da hun kiggede op igen, kunne hun konstatere, at manden ikke læn- gere stod i det åbne vindue overfor. I stedet så hun ham ligge i en blodpøl på fortovet. Kropsstillingen var aparte, armene strakt ud til siderne, det ene ben vredet ind under det andet. Både buddet og lektoren satte i løb hen mod den forulykkede. Her mødte dem et frygteligt syn; pandebrasken var flækket, ansigts- trækkene forvredet i rædsel, og det unge pizzabud gik i panik. I desperation forsøgte han at udøve førstehjælp ved at påbegynde en ubehjælpssom hjertemassage, der blot forårsagede endnu mere skade; blodet sprøjtede fra afdøde, og de to vidner blev overdæn- get af blodstænk. Lektoren, der med det samme havde indset, at det var for sent at gøre noget, fik det ulykkelige bud hevet væk fra liget. Nogle få minutter efter ankom ambulancen, og Pelle Martin Nordborg blev bragt til hospitalet, hvor han blev erklæ- ret død klokken 23:45.

Efter ganske kort tid konkluderede efterforskerne, at Pelle havde begået selvmord, og sagen blev lukket. Det åbne vindue befandt sig i tredje sals højde ud til en stor vej, hvor alle vidnerne havde opholdt sig, og dørene ind til lejligheden var låst, både for- døren og døren ud til bagtrappen. Til profillåsene i såvel for- og bagdør fandtes tre systemnøgler, som ikke kunne kopieres uden boligforeningens viden. To af nøglerne lå i en skuffe i lejlighe-

den, den tredje i lommen på afdøde. Universitetslektoren var den eneste, der så ham ramme jorden, men han slap ham herefter ikke af syne. Sammen med pizzabuddet var han vidne til, at ingen efterfølgende havde kommet nøglen i lommen på liget.

Der kunne med andre ord ikke være andre i lejligheden end Pelle selv. Det var et lukket rum. Et rum fyldt med breve og digte skrevet af en ulykkelig mands hånd. En digter, der var forelsket i en kvinde, han ikke kunne få. Selvmord var derfor den eneste mulige konklusion; ingen andre end digteren selv havde forvoldt hans tragiske død, det var alle enige om.

Kun regnen, skulle det vise sig, førte bevis for en anden historie.

REGN

Ofte når jeg tænker på ham, tænker jeg på den frakke, han en overgang gik med. Den var alt for stor til ham. Han havde set så mange billeder af digtere i store frakker, at han vel tænkte, at sådan ville han også se ud. Men han kom til at ligne et barn, der ikke ville være barn mere. Eller en voksen, der ikke kunne være voksen. Og i grunden var der aldrig noget tøj, der sad helt rigtigt på ham, skjorterne hang på hans skuldre, farverne matchede ikke. Ingenting passede, uanset hvor meget han prøvede. I sine forsøg på at passe ind blev han opfattet som en, der forsøgte at skille sig ud. Og jo mere han forsøgte, jo værre blev det. Som en magnetisk modpol trak verden sig væk, hver gang han rakte ud efter den.

“Men han kunne vel også godt lide at være besværlig,” siger hun og tager hårelastikken ud, læner hovedet bagover og ryster håret i et par vældige kast frem og tilbage. Med en ferm bevægelse får hun elastikken tilbage på plads; håret ligger stramt tilbage, hendes pande skinner.

“Hvad mener du?” spørger jeg og forsøger at lyde lige så henkastet som hende, mens jeg under bordet gnider håndfladerne hårdt mod lårene.

“Jeg mener bare ... Han satte sig jo altid på tværs. Han var kontrær.” Hun slæber på den sidste vokal på en måde, der gør mig endnu mere irriteret. “Hvis han ville, kunne han sagtens have tilpasset sig lidt mere. Han var jo intelligent.”

Jeg læner mig frem mod hende.

“Kristine,” siger jeg. “Du – om nogen – kendte ham ikke.”

Jacob og Johanne betragter os. De ved begge, at vi har bevæget os ind på et prekært område. Det er fem-seks år siden, vi forlod universitetet – nogen af os senere end andre – og i vores studietid blev det til ikke så få sammenstød mellem Kristine og mig. Dimissionen indledte en lang fredstid, og når vi siden mødtes til den årlige komsammen, plejede det til alles store lettelse at gå fredeligt for sig. Indtil nu. Nu er tingene anderledes. Pelle er død, og jeg er ikke modtagelig over for kritik.

“Nå, nå,” siger hun. “Det synes jeg da ellers, at jeg gjorde.”

“Så ville du ikke sidde og fyre sådan noget af,” siger jeg. Jeg efterber hendes stemme: “*Han var intelligent.*”

“Men det var han da! Hvorfor skal du altid lige irettesætte mig, hvorfor kan du ikke lade mig have mine egne meninger?!”

“Fordi dine egne meninger er forkerte! Pelle var skrøbelig, det var det, han først og fremmest var. Og hvis han var intelligent, så var det ikke på den måde, du påstår. Han kunne ikke bare omstille sig til andres krav. Han *kunne* ikke. Forstår du ikke det? Det var fysisk umuligt for ham.”

“Årh, hold dog op! Du får det til at lyde, som om han var handicappet.”

“Måske var han også det.”

Hun læner sig tilbage og himler med øjnene.

Jeg vender mig mod Jacob og Johanne i håb om at få deres sympati: “Men har jeg ikke ret? Pelle passede ikke ind.”

Jacob vægrer sig mod at svare, konfliktsky som altid. Johanne tøver: “Joh ... måske. Han kunne i hvert fald være besværlig. Men han var jo også meget kompetent.”

“Selvfølgelig var han det. Jeg hader bare, når folk begynder at tale om ham, som om han havde det let.”

“Det ved vi jo godt, at han ikke havde,” siger Kristine og læner

sig frem over bordet. “Han begik selvmord. Gu’ fanden havde han det ikke let.”

“Nej, gu’ fanden havde han ikke det,” mumler jeg og tager mit glas. Jeg tømmer det og stiller det fra mig. Vreden syder i kroppen, og jeg har svært ved at fortsætte samtalen sådan uden videre.

“Jeg går ud og ryger,” siger jeg og rejser mig.

“Nå, er du begyndt at ryge igen?” siger Kristine, ikke uden en snert af spydighed.

Jeg åbner altandøren. Det har regnet, så jeg stikker i et par lyserøde Crocs, der står ved døren. Luften er klar, og man kan se langt fra Johannes altan. Hun har altid haft styr på tingene, nu bor hun i en stor, flot lejlighed på Østerbro. Måske er det det, der er problemet; både Kristine og jeg roder rundt i vores liv, og så en gang imellem støder vi ind i hinanden med nogenlunde identiske problemer, som ingen af os vil se i øjnene. Jeg når kun lige at tænke tanken, før jeg støder den fra mig igen; heller ikke nu er jeg klar til konfrontationen.

Himlen over København er nærmest violet i aften; det gyldne skær fra byen, de dunkle skyer, fugten i luften, det hele driver sammen i levrede dybrøde farver; som et stort, dirrende organ. Jeg læner mig ud over kanten og kigger ned. Forestiller mig faldet gennem luften, de sidste sekunder før smerten. Eller før ingenting. Min ven er død, og jeg aner ikke, hvad det vil sige. Jeg ville ønske, jeg kunne slutte fred med tanken, stoppe en nellike i geværløbet og komme videre. Men gennem det sidste års tid er min ensomhed vokset, mit savn er blevet større. Hans død er blevet mit liv, jeg kan ikke slippe tanken; hver gang det regner, ser jeg ham falde. Uden at jeg har gjort mere ved det; det er blevet ved de umulige tanker. Efter Pelles død er vi ikke mødtes i studiegruppen før nu, og pludselig vender det hele tilbage med fornyet styrke. Lige som jeg troede, jeg havde fået det bare en lille smule på afstand.

“De klæder dig,” siger Johanne og træder ud på altanen. Hun

er trukket i en mørkegrå uldcardigan og et par hjemmesko. Jeg betragter de lyserøde Crocs.

“Ja, det er jo en farve, der går godt til det meste,” siger jeg og smiler.

Hun rækker ud efter min smøg; jeg tager et hurtigt hiv og giver den videre.

“Det er et dejligt sted, du har fundet dig,” siger jeg.

Hun nikker, mens hun suger af cigarettens.

“Ja ...”

“God udsigt.”

“Det var udsigten, der overbeviste mig.”

“Må man spørge, hvor meget du måtte slippe?”

Hun kigger på mig, læner sig ind mod mig og hvisker: “Fire komma fem.”

“Wow,” siger jeg og hæver øjenbrynene.

“Jeg havde jo en del fra den anden. Den var steget til næsten det dobbelte.”

“Men alligevel. Det får jeg sgu aldrig råd til.”

“Du er også forfatter, Simon. Du skal bo i sådan en lille, støvet taglejlighed og skrive bøger i skæret fra et stearinlys, mens radioen spiller gamle jazznumre. Sådan noget.”

Hun ler.

“Skal jeg?” siger jeg og sætter mit mest ynkelige ansigt op.

“Årh, hold dog op,” siger hun og giver mig en albue i siden.

Hun rækker mig cigarettens. Spidsen er rød af hendes læbestift. Jeg tager et hiv og fornemmer den fedtede voks mod læberne, inden røgen fylder mundhulen. Det tætteste, jeg kommer på at kysse Johanne.

“Tænker du meget på ham?”

Jeg nikker.

“Både det ene og det andet,” siger jeg. “Jeg savner ham. Og jeg hader ham. Jeg føler det hele samtidigt, og når det bliver for meget, så bander jeg højt af ham et minuts tid, og så går det over.”

Hun smiler.

“Hvad med dig?” spørger jeg. “Hvordan har du egentlig haft det?”

“Jeg kan slet ikke holde ud at tænke på det. At han bare ... sprang.”

Uvilkårligt kigger vi begge ned. Asfalten i gården er våd af regn, små ilinger farer hen over vandpytterne.

“Fryser du ikke?” spørger hun.

“Jeg har det altid for varmt,” siger jeg, selv om kulden for længst er begyndt at trænge igennem skjorten. Jeg opdager, at mine hænder ryster.

“Ryg færdig, og kom ind igen,” siger hun og vender sig mod altandøren.

“Johanne,” siger jeg.

Hun stopper op. Jeg betragter hendes hår, hendes ansigt. Jeg har lyst til at fortælle hende alt det, jeg tænker. Og det ville være alt for meget, jeg ville forbyrde mig mod de milde træk om hendes øjne. Hendes sarte smil.

“Den sidste aften, vi var sammen ... mig og Pelle. Da sagde han, at han følte, at vi alle havde svigtet. Mig inklusive. Men at han skulle vise os. Han skulle vise os, sagde han. Og to dage senere tog han sit eget liv. Tror du, det var en slags hævn?”

“Puha, det ved jeg ikke. Det lyder meget barsk.”

“Han var vred. Oprørt. Men han virkede også så ... så overbevisende. Jeg tænkte slet ikke, at det handlede om det. Om selvmord. Jeg troede, han ville begynde at skrive igen.”

“Det ville han måske også. Og så kunne han ikke.”

“Ja, måske ...”

“Vil du ikke med indenfor igen? Jeg hundefryser.”

Hun smiler og skutter sig.

“Jo,” siger jeg og skodder cigareten i en tom urtepotteskjuler. “Jeg er bedst på tomandshånd, det er derfor. Jeg ville bare lige tale om det på tomandshånd.”

“Selvfølgelig,” siger hun og aer mig hurtigt på armen.

Vi går ind til de andre.

Jacob smiler til mig. Og Kristine minsandten også. Krigshumøret har også så småt forladt mig; jeg gengælder hendes smil og fylder mit glas.

“Skal vi ikke skåle for ham,” siger jeg. “I stedet for at skændes om ham.”

“Jo!” udbryder Kristine og løfter sit glas.

Vi skåler. Vinen er god og minder mig om, hvor dårlig den engang var. Dengang vi kun havde råd til rødvin i papkartoner. Til gengæld var der en hel liter i hver karton. Det var altid Pelle, som blev først fuld, han var så modtagelig over for rusen. Og når først han havde fået vinens benzin i blodet, var han ikke til at stoppe igen. Han blev ekstrovert, grænsende til det teatraliske. Når han ville sige noget vigtigt, rejste han sig op, holdt om mennesker; krammede dem, når han blev rørt. Livet var pludselig en scene, et teaterstykke, og selv jeg blev revet med. Armbevægelserne blev større, verden mindre; vi fyldte det hele, følelserne nåede fra scenetæppet helt ud til kanten, langt ud over publikum i den mørke sal. Somme tider begyndte Pelle at digte, fremsagde digtene, blev pludselig bevæget, måske græd han, engang faldt han på knæ og græd, og jeg måtte trøste ham, han hulkede som et hjælpeløst barn i mine arme. Vinen glødede i hans blik, tårerne pibledede ned ad kinderne, han var våd af sved, af udmattelse. Og lidt efter rejste han sig igen, lidt efter dansede han, senere kom tårerne tilbage, klokken fem om natten levede han stadig, og hele den næste dag sov han med åben mund, som om han trak hvert eneste ord tilbage i hjernebarken, ind i tankerne, ud af den verden, han havde beriget med en hel nats poesi, en digters fotosyntese, ånd ud, ånd ind, ånd ud.

“Simon,” siger Kristine og lægger begge sine hænder fladt foran mig på bordet, håndfladerne opad.

Jeg betragter hendes hænder, små, spinkle ringe på to af fing-

rene, små, spinkle fingre. Jacob og Johanne har taget plads i sofaen.

“Kom,” siger Kristine. “Tag mine hænder.”

Der er gået fire timer, det er næsten midnat. Jeg rækker ind over bordet og tager hendes hænder.

“Du er helt kold,” siger hun.

Jeg trækker på skuldrene. Vinen suser i kroppen, jeg ved ikke, om jeg har det koldt eller varmt. Jeg både fryser og sveder; som en feber.

“Jeg ved godt, at han havde det svært. Pelle.”

Jeg nikker. Jeg har kvalme. Pulsens dunker i tindingerne.

“Han var hjemme hos mig en af de sidste aftener,” fortsætter hun. “Og han virkede ret uligevægtig.”

“Hvordan uligevægtig?”

“Bare sådan, du ved ... rundt på gulvet. Plaprede løs om alt muligt. Om sin far. Der var vist problemer.”

Jeg sukker.

“Det var der altid,” siger jeg.

“Ja, jeg ved det. Og så var der noget med en kvinde. Han virkede frustreret. Eller – han vidste vist ikke rigtig, hvor han havde hende. Har du mødt hende?”

“Ja ... Rebekka. Det var en, han mødte for snart to år siden. I starten gik det godt, men så blev hun pludselig anderledes. Afvisende. Jeg har også tænkt på, om det kunne have noget med hende at gøre. Jeg har tænkt over alt muligt. Hans kropstilling ...”

“Hvad mener du?”

“Da han ramte jorden. Der var selvfølgelig en eller anden idiot, der kom forbi og stod og tog billeder. Jeg fandt det på nettet. Hvem gør sådan noget?”

“Du skulle bare vide.”

“Undskyld, men det kan være, jeg lige bliver nødt til ...” Jeg rejser mig, tager mig til hovedet. Bevægelsen gjorde mig svimmel.

“Er du okay?”

“Ja ... ja, jeg skal bare lige ...”

Jeg vinker afværgende og går ud på toiletet.

Mit ansigt er blegt, håret sidder i tjavser ned i panden. Jeg har det, som om jeg har grædt. Og indeni lurer en underlig angst, følelsen af, at nogen er efter mig.

Jeg glipper med øjnene, forsøger at fokusere. De hvide fliser bag mig står skarpt på nethinden, men mit ansigt er sløret. Mine øjne blanke. Jeg støtter håndfladerne mod håndvasken og lukker øjnene. Hans kropsstilling. Det sidste billede, jeg har af ham. Ikke hans spontane smil, ikke hans store, klare øjne, ikke hans leddeløse, ubesværede gang ned ad gaden. Jeg forsøger at genkalde mig hans stemme, men det bliver sværere og sværere. Som om mit savn har brugt den op, ligesom man kan suge duften af en gammel kæreste ud af hovedpuden, indtil den til sidst kun lugter af en selv. Sådan er det: Efterhånden hører jeg kun min egen stemme, når jeg tænker på ham.

“Jeg vil aldrig slå mig selv ihjel,” sagde han, dengang han var indlagt. Jeg husker det tydeligt: de hvide rum. “Det sker helt af sig selv,” sagde han. Fra et andet værelse lød tonerne fra et klaver, et heftigt, insisterende klingklang, der gjaldede i de hvide stuer. Et lille vindue leverede udsigt til et nøgent efterår, træernes grene bredte sig som sorte flænger mod den klare himmel. “Jeg vil så gerne, men jeg kan ikke dø,” sagde han.

Jeg åbner øjnene. Han passede ikke ind i denne verden, jeg tænker det tit. På den fortravlede, moderne virkelighed, susende biler og busser, mennesker i hastig flugt ind og ud mellem hinanden, og midt i det hele, eller rettere lidt ude i siden: Pelle, der står med hænderne rakt frem, som om han forsøger at gribe ind i den uhåndgribelige masse, tomhændede Pelle og den store, flygtige menneskefuldkommenhed.

Mit ansigt i spejlet er blevet tydeligere, en smule tydeligere. Jeg tænder vandhanen og plasker noget koldt vand i hovedet. Det

hjalp. De sidste slørede træk er vasket bort, jeg er igen utilsløret til stede. Jeg går ind til de andre.

Jacob og Johanne har sat sig tilbage til spisebordet, Kristine står i altandøren med en cigaret.

“Går det bedre?” spørger hun.

“Ja ... ja, jeg skulle bare lige have lidt vand. Her er meget varmt.”

“Jeg synes altid, her er så koldt,” siger Johanne og skutter sig demonstrativt.

“Vi snakkede lige om, hvem der fik idéen til at mødes i sin tid,” siger Kristine. “Altså os fem. Det var da din idé, var det ikke?”

“Nej,” siger jeg. “Det var Pelle. Første gang var jo hos ham.”

“Men Pelle sagde, at det var din idé. At han syntes, at han så for lidt til os, og så foreslog du, at vi mødtes en gang om året. For at holde kontakten.”

Jeg sætter mig ved siden af Johanne. Hun sidder på begge sine hænder, skuldrene skudt frem.

“Ja, måske,” siger jeg. “Jeg husker det bare, som om han selv fik idéen. Men det kan godt være, at jeg foreslog det.”

“Det var i hvert fald en god idé,” siger Johanne. “Folk forsvinder bare hele tiden, synes jeg.”

“Hvad med dig, Jacob?” spørger jeg. “Er du snart uddannet doktor?”

Han ler. Han ler næsten altid, han er et varmt menneske, men også lukket. Jeg har aldrig helt gennemskuet ham. Somme tider føles det, som om han altid har gået i den samme sweater, sagt de samme sætninger år efter år, et stabilt, næsten statisk menneske, og andre gange føles det, som om han er den eneste, der reelt bevæger sig fremad, han lærer hele tiden noget nyt, rejser alle mulige steder hen, ser verden. De sidste tre års tid har han læst til ph.d.

“Ja, doktor er det jo ikke helt,” siger han.

“En slags doktor,” siger jeg. “I Tyskland havde du været doktor.”

“Det er sandt.”

Sidst vi mødtes – for et år siden til den årlige komsammen – fortalte han ret deltaljeret om sit ph.d.-projekt, men jeg må med skam erkende, at jeg ikke husker ret meget. Noget om Bohr og Wittgenstein. Forholdet mellem Tractatus og beskrivelsesproblemet i moderne fysik. Resten henligger i en tåge, men det var, så vidt jeg husker, også kompliceret. *Mit sprogs grænser* betyder min verdens grænser. Sådan påstår Tractatus, og så ikke et ord om tavsheden. I sagens natur ikke et ord om stilheden, ikke et ord om mellemrummene, vinternætterne, ikke et ord om døden. Jeg betragter Johannes hvide arm, hendes hud, og længes efter den fred, hun udstråler. Jeg længes efter hendes ro. Men jeg er ude af mig selv, jeg ved ikke, hvad jeg skal sige til hende. Hendes hvide hud: Her går mit sprogs grænser.

“Kropsstillingen,” siger Kristine og sætter sig over for mig. “Hvad mente du egentlig med det?”

“Jeg har bare tænkt over det,” siger jeg. “Den måde, Pelle lå på. Hans krop var helt forvredet. De sagde, at rædslen stod malet i ansigtet på ham.”

“Hvor er det bare forfærdeligt,” siger Johanne og tager en hånd til panden som for at skærme for de grusomme kendsgerninger.

“Men han faldt jo også ned fra tredje sal,” siger Kristine. “Jeg mener – sådan ser det vel ud.”

“Nej,” siger jeg. “Eller jeg mener – det er ikke noget kønt syn, selvfølgelig er det ikke det. Men forestil jer, at han står ved vinduet. Han har besluttet sig for at springe. Han kravler op og sætter af, falder gennem luften et sekund eller to, rammer asfalten. Ville han så se sådan ud? Han lignede en, der havde fægtet med arme og ben. Som om han havde kæmpet for sit liv.”

“Det kan jo være,” begynder Jacob og tøver. “Ja, jeg mener – det kan jo være, at man ... at det føles sådan, helt forfærdeligt, lige når man falder.”

“Det går så hurtigt,” siger jeg. “Man kan ikke nå at tænke en

masse og fortryde. Hvis han ville dø, lukkede han vel bare øjnene og sprang – og øjeblikket efter var det forbi. Men Pelle så desperat ud. Han havde ikke lukket øjnene, da han faldt, og han lignede en, der ikke brød sig om det, han så. Han ville ikke dø, sådan virker det altså ikke.”

“Så hvad er det, du antyder?” spørger Kristine.

“Ja, hvad antyder jeg ... at han ikke ville dø. Jeg ved det ikke.”

“Lejligheden var jo aflåst. Hvis det er det, du mener. At nogen skulle have skubbet ham.”

“Jeg ved det ikke. Men tanken har strejft mig. Nogen har måske skubbet ham. Der var ingen, der så ham, lige nøjagtig i det øjeblik han sprang. Kun lige før og umiddelbart efter.”

“Jo, men det kan jo stadig ikke lade sig gøre. Der var ikke andre nøgler til den lejlighed.”

“Nej, jeg ved det godt. Jeg kan bare ikke få det syn af nethinden. Pelle på jorden. Hans krop, hans arme. Og bare det, at han gjorde det. Han gjorde det ... Han sagde, at han aldrig ville gøre det.”

Mine øjne begynder at svide, en skarp ild i øjenkrogene. Måske er det vinen, måske er det bare mit humør for tiden. Jeg skjuler ansigtet i hænderne, gnider det hårdt mod håndfladerne.

“Åh, Simon,” siger Kristine, hun er straks ovre hos mig. Hun tager om mig, og jeg kan mærke, at jeg bliver stiv i hele kroppen. Hendes omsorg virker som et lag af gips; jeg vil helst vriste mig løs, men min panik forstener. Jeg vil ikke trøstes. Fordi Pelle er død, fordi det er Kristine, og ikke Johanne, der holder om mig, fordi jeg skammer mig over at have ondt af mig selv. Jeg kan ikke udstå endnu en dag, en time mere, næste sekund, jeg føler mig så alene uden min ven, uden forklaring. Han er bare væk, og jeg aner ikke hvorfor. Jeg ved ikke, hvorfor jeg har mistet ham. Det er lige så uforståeligt som at være til. Hvorfor er jeg her, og hvorfor er Pelle ikke?

Vi siger farvel lidt over et. Jacob er gået en halv time tidligere. Jeg giver Johanne et kram, hun stryger forsigtigt en finger hen

under mit ene øje, tørrer en usynlig tåre væk. Jeg følges med Kristine ned ad trappen, hun tager sin arm i min, vi går hen ad gaden om natten i marts.